

George Sand kései emlegetése

Koncz István

Verses töredék a
szocialista líra
mai állásáról

VÁZLAT

*Megalázkodhat-e az ember
(fénye messze, előre hull)
hidegen, fölényesen szívbe dőf
az előkelő mosoly
kell az embertelen szerelem,
kérdézem, madame George Sand?*

*Csak szobor-lét a valóság,
nem mennyiségtani feladvány.
Horatius tudott elég okosan
perelni,
s ha kellesz, szív-mecenás,
mit mond az a másik,
akit szeretek, anélkül, hogy félném
(tőle erősebb vagyok kétségtelen).*

*Te itt — szád keskeny vonala
milyen szigorúan merev,
s a nép az érem másik oldalán;
diadalmas kis renegát-öröm
ez a szerenád, madame George Sand.*

UDVARIATLAN AJÁNLÁS

Néha nem érzem a kort —
a történelemből kiléphetnek-e
a fegyverek?
S ha nem értek,
a nóta egyre megy, akár találok,
akár nem, benne vigaszt
(te elég intelligens és gazdag vagy ahhoz,
hogy ne kösd eszméhez magad,
ha tudni akarod, mi az igaz).
Hogy nem vették még észre az emberek,
mennyire megváltozott a világ,
pedig beszélnek róla eleget...
En mondom, nem elég tudni csak azt,
hogy szerda-e vagy csütörtök lesz holnap.
A szép szavak veszett percek üres lármája
csupán, kell valami, ha mást nem mondhat
az ember: a tiéd, madame George Sand!

UTOLSÓ SZÓ

Az nem én vagyok, aki
bennem örökké panaszt
csihol...
Látni nagy dolgokat, előre tudni,
hogy mi lesz —
(miért szidnám kutya soromat,
a kockán nyert öröm is ugyanúgy izgat)
nem kishitű iskolás lecke
ez a feladat,
s unalmas a fogadás à coup sûr,
madame George Sand.

Részeg reggeli köszöntő

Koncz István

Újból összerakom a világot
magamnak,
és választok,
kedvem telik a könnyelmű játékban:
ez a mámor becsületbeli adósság,
amit pénzzel és vérrel kell fizetni;
üvegszemedet ajándékozod erre az éjszakára
annak, akit szeretsz
és vakon tudd meg, hogy megrabolták
legszebb érzéseidet a patkányok.
Miért is írtok verset?
Dagadt halott-arcokat temet a képzelet,
ennyire futja még a nyárból,
ami elmúlik, úgysem olyan irtózatos
(mért látnám másképp a szépet,
mint az utálatost).
S ha egy unott csókról sem tud lemondani
akár egy olcsó vacsoráról,
feszítsétek meg, hadd higgye, hogy Krisztus,
vagy megszelídült vadállat...
Valóban, bennünk megszelídült a vadállat.
(Odaadnád-e a fogaidat egy harapás
emberi húsért?)
De miért is akartok kimagyarázkodni,
ha tudjátok, hogy egy rongyos fillért
sem hoz a becsület?
A halottakat nem lehet zsarolni,
állj fel és vedd észre, hogy eljárt az idő,
énekelhetnénk is,
hegyek nélkül beláthatjuk az egész
világot,
és felejtjük el okosan azokat,
akiket átharapott nyakkal
itthagytunk a didergős reggelben.
Holnap újból összerakom a világot,
magamnak,
és választok.